

ваше бѣдното животно. Послѣ той поиска позволение отъ царя и почна да говори:

— Всѣки може да отнеме единъ животъ, но никой не може да го даде; всички твари, дори най-нищожнитѣ гадинки, обичать живота и гледать да го запазять, като чуденъ, драгоцѣненъ даръ; животътъ би билъ щастие за всички, ако въ сърцата на хората живѣеше милосърдието. Никой не може да очисти душата си съ кръвь; никой не може да възложи върху главата на невинното животно ни капчица отъ оная отговорность, която трѣбва да имаме за всичкото сторено зло, за всичката извършена неправда; страданията на кроткитѣ, на покорнитѣ сжщества не могатъ да намалятъ наказанието, което очаква злитѣ. Всѣки трѣбва да понесе споредъ своитѣ дѣла.

Тъй говорѣше Буда; и думитѣ му, пропити съ милосърдие, бѣха изпълнени съ такова величие, истина и любовь, че жрецитѣ се мжчеха да скриять подъ дрехитѣ своитѣ окървавени ржцѣ, а царьтъ го приближи и почтително му се поклони.

На другия день по цѣлото царство бѣ изпратена заповѣдь, че жертвитѣ се забраняватъ, че не бива вече да се пролива кръвь.

А като научи за високия произходъ на пустинника, царьтъ го помоли да остане въ неговата столица.

— Свети човѣче — каза той — ела тука между насъ. Доста си живѣлъ въ пустинята. Живѣй съ мене до смъртьта ми, понеже азъ нѣмамъ синъ и наслѣдникъ, и учи моя народъ на мждрость.

Но Буда отвърна:

— Всичко туй азъ имахъ, велики царю, но го напуснахъ, за да издиря тайната на живота: отъ